

РЕШЕНИЕ

№ 27979

гр. София, 11.07.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXIV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 24.06.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Росица Цветкова

ЧЛЕНОВЕ: Снежанка Къосева
Георги Бозуков

при участието на секретаря Евелина Пеева и при участието на прокурора Тони Петрова, като разгледа дело номер **6653** по описа за **2026** година докладвано от съдия Георги Бозуков, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.208 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ във връзка с чл.63в от Закона за административните нарушения и наказания /ЗАНН/.
Образувано е по касационна жалба А. Д. И., ЕГН: [ЕГН], против Решение № 1360 / 19.04.2026 г. на СРС, 115-ти състав, по АНД № 321/26 на СРС, с което е изменен Електронен Ф. (ЕФ) Серия К № 11001018/2025 на СДВР, с който му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200. 00 лева /102, 26 евро/ за административно нарушение на основание чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП вр. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1, т. 3 от ЗДвП, като е преквалифицирано деянието от такова по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1, т. 3 от ЗДвП в такова по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП вр. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП и е намален размера наложената глоба от 200 лева на 100 лева /51, 13/ евро.

С касационната жалба се твърди, че решението е неправилно, поради нарушение на материалния закон и съществени нарушения на процесуалните правила. Налице е недопустимост на „преквалификация“ при Електронен фиш.

Районният съд правилно е установил, че СДВР не е доказала признака „повторност“ по смисъла на ЗДвП. Въпреки това, съдът е изменил фиша, вместо да го отмени. Електронният фиш бил строго формален акт, издаван в отсъствието на контролен орган и нарушител. За разлика от Наказателното постановление, ЕФ не можело да бъде изменян по отношение на правната квалификация в съдебна фаза. Щом административният орган е приел, че е налице „повторност“, а такава не е доказана, е налице съществено разминаване между фактическото описание и правната квалификация. Това прави фиша незаконосъобразен в неговата цялост.

Издаването на ЕФ по чл. 182, ал. 4 (за повторност) поставял дееца в коренно различна ситуация от тази по ал. 1. Обвинението в повторност изисквало различна линия на защита. Когато съдът сам променил правното основание в края на процеса, той иззел функциите на наказващ орган и оставил жалбоподателя без възможност да се защити ефективно срещу новото „преквалифицирано“ обвинение.

С оглед на гореизложеното, иска съдът да отмени Решение № 1360 /19.04.2026 г. на СРС и вместо него да постанови ново, с което да отмени изцяло Електронен фиш Серия К № 11001018, както и да отмени решението в частта, с която е осъден да заплати разноски на СДВР.

В съдебно заседание жалбоподателят, редовно призован, не се явява и не се представлява.

Ответникът - СДВР, редовно призована, не изпраща представител.

Представителят на Софийска градска прокуратура дава заключение за неоснователност на касационната жалба.

Административен съд – София - град, XXIV касационен състав, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните и в рамките на касационната проверка, извършена съгласно чл. 218 АПК, приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, във вр. чл. 63в ЗАНН, срещу съдебен акт, подлежащ на касационен контрол и от надлежна страна, с правен интерес от обжалването, поради което е процесуално допустима и следва да бъде разгледана относно основателността ѝ.

Разгледана по същество, касационната жалба е неоснователна.

Производството пред СРС е образувано по редовна и допустима жалба на против електронен Серия К № 11001018/2025 на СДВР, с който на жалбоподателя на основание

чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 3 от ЗДвП е наложена "Глоба" в размер на сумата от 200.00 лв. /двеста/ лева за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. чл. 1 от ЗДвП.

За да постанови решението си, районният съд е събрал като доказателства по делото писмените доказателства, представени с административно-наказателната преписка и събраните в хода на съдебното следствие.

Пред настоящата инстанция не са представени доказателства, свързани с касационните основания.

Касационната инстанция споделя изцяло фактическите и правните констатации на въззивния съд.

Установено е, че на 25.06.2025 г. в 09.25 часа, в [населено място], по [улица]до № 87, с посока на движение от [улица]към [улица], жалбоподателят е управлявал лек автомобил, марка „М.“, модел „МЛ 350 БЛУТЕК 4 М.“, с рег. [рег.номер на МПС], негова собственост. На посоченото място е действало ограничение на максимално допустимата скорост на движение от 80 км/ч, за населено място. При ограничение на скоростта до 80 км/ч, на горепосоченото място автомобилът е засечен да се движи със скорост от 109 км/ч., след приспаднал толеранс от 3%, скоростта е определена на 105 км/ч, т. е. превишаването на скоростта е с 25 км/ч. Нарушението е установено с техническо средство АТСС АРН С. М2, № MD 1193, представляващо мобилна система за видеонаблюдение и регистрация на пътни нарушения с вградено разпознаване на регистрационни номера и комуникации. За така установеното превишаване на скоростта е издаден електронен фиш Серия К № 11001018 на жалбоподателя, с който на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 1, т. 3 от ЗДвП, за нарушение на чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП, му е наложено наказание „глоба“ в размер на сумата от 200.00 /двеста/ лева, поради това, че нарушението е извършено в условията на повторност, обусловено от наказването му с ЕФ Серия К 10800634.

При тази фактическа обстановка, настоящият състав споделя изцяло констатациите на СРС, че от

събраните доказателства става ясно, че в случая се касае до мобилно техническо средство, като има пълна информация относно ползването на техническото средство на 25.06.2025 г., за извършване на видеоконтрол на скоростта на МПС, преминаващи в [населено място], по [улица]до № 87, с посока на движение от [улица]към [улица]. Правилно СРС не е споделил доводите на жалбоподателя за липса на доказателства относно нарушението, както и за липса на доказателства относно процедурата по установяването му. В тази връзка следва да се отбележи, че по делото е налице, както снимков материал, така и протокол за използване на 25.06.2025 г. на АТСС С. М2, № MD 1193, като са налични и достатъчно доказателства за техническата изправност на използваното АТСС.

От доказателствата по делото се установява, че автомобилът, който е собственост на жалбоподателя е управляван със скорост от 105 км/ч /изчислена след приспаднат толеранс от 3 %, съгласно протокол от проверка № 095 - СГ - ИСИС/19.03.2025 г./, което надвишава с 25 км/ч максимално допустимата по закон скорост, а

Към датата на извършване на нарушението е отпаднало изискването на чл. 165, ал. 2, т. 8 от ЗДвП - за предупреждаващи и обозначителни знаци за контрол.

В случая е установено, че лек автомобил марка „М.“, модел „МЛ 350 БЛУТЕК 4 М.“, с рег. [рег.номер на МПС] е собственост на жалбоподателя А. Д. И., като на основание чл. 188, ал. 1 от ЗДвП правилно с ЕФ е наложена глоба на собственика на автомобила, тъй като в случая липсва заявление от страна на жалбоподателя, с което да е уведомил наказващия орган да е предоставял управлението на автомобила на друг човек.

Споделя се и факта, че не е доказана твърдяната в ЕФ повторност, доколкото не са приложени доказателства, удостоверяващ връчването на ЕФ серия К с № 10800634 срещу И., обусловил според СДВР повторността на нарушението, а и в самото съпроводително писмо е посочено, че не са налични такива, за връчване към датата на настоящото деяние. При положение, че няма безспорни доказателства ЕФ да е бил връчен, респективно жалбоподателят да се е запознал с него, както и същият да е влязъл в сила, то недоказано остава твърдението за наличие на този признак на по-тежкия състав на административно нарушение, под който е подведена дейността на жалбоподателя.

Съгласно чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП, при избиране скоростта на движение, на водача на пътно превозно средство е забранено да превишава стойностите на скоростта в км/ч, сигнализирани с пътен знак, в случая 80 км/ч за населено място. Движейки се с 105 км/ч, водачът е нарушил това правило за поведение, поради което законосъобразно е ангажирана административнонаказателната му отговорност по реда на чл. 189, ал. 4 вр. с чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

Доколкото признакът повторност не е доказан, правилно ЕФ е изменен като от правната квалификация е отпаднало приложението на чл. 182, ал. 4 от ЗДвП (повторност) и санкцията е намалена от 200 на 100 лева, съгласно чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП.

При постановяване на решението първостепенният съд не е допуснал нарушение на закона.

При правилно изяснена фактическа обстановка районният съд е направил законосъобразният извод за извършено нарушение.

Електронният фиш съдържа всички необходими реквизити, съгласно чл. 189, ал. 4 от ЗДвП, а именно: данни за териториалната структура Министерството на вътрешните работи, на чиято територия е установено нарушението, мястото, датата, точния час на извършване на нарушението, регистрационния номер на моторното превозно средство, собственика, на когото е регистрирано превозното средство, описание на нарушението, нарушените разпоредби, размера на глобата, срока, сметката или мястото на доброволното ѝ заплащане. Вярно е, че електронният фиш не

съдържа реквизитите по чл. 57, ал. 1 от ЗАНН, включително обстоятелствата, при които е извършено нарушението, тъй като нормата на чл. 189, ал.4 от ЗДвП е специална. Чл. 189, ал. 4 ЗДвП определя, че при нарушение, установено и заснето с техническо средство, в отсъствието на контролен орган и на нарушител се издава електронен фиш за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение. Образецът на електронния фиш се утвърждава от министъра на вътрешните работи. Поради това ЗАНН се прилага само за неуредените в закона случаи, какъвто по конкретния казус не е налице.

Решението, предмет на касационна проверка, не страда от наведените касационни основания. При извършената служебна проверка по чл. 218, ал. 2 АПК, съдът констатира, че районният съд е постановил съдебния си акт в съответствие със закона. Процесуалните права на страните не са ограничени и нарушени, а решението е мотивирано. Не се констатира твърдените съществени процесуални нарушения и материална незаконосъобразност, поради което касационната жалба е неоснователна, а обжалваното съдебно решение следва да бъде оставено в сила.

В конкретния случай правилно съдът е упражнил правомощието си по чл. 63, ал. 7, т. 1 от ЗАНН, като е преквалифицирал извършеното деяние от нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1, т. 3 от ЗДвП в нарушение по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП вр. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП и е намалил размера наложената глоба от 200 лева на 100 лева /51,13/ евро. Доколкото санкционната разпоредба не е правилно определена, то размерът на наказанието следва да се промени съобразно коректно определената правна квалификация, като се изключи обективният признак „повторност“. По тези съображения, приложимата санкционна норма правилно е определено от съда

Предвид гореизложеното решение №1360 / 19.04.2026 г. на СРС, 115-ти състав, по АНД № 321/26 на СРС, с което е изменен Електронен Ф. (ЕФ) Серия К № 11001018/2025 на СДВР, с който му е наложено административно наказание "глоба" в размер на 200. 00 лева /102, 26 евро/ за административно нарушение на основание чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП вр. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1, т. 3 от ЗДвП, като е преквалифицирано деянието от такова по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1, вр. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 4 вр. ал. 1, т. 3 от ЗДвП в такова по чл. 21, ал. 2, вр. ал. 1 от ЗДвП вр. чл. 189, ал. 4 вр. чл. 182, ал. 1, т. 3 от ЗДвП и е намален размера наложената глоба от 200 лева на 100 лева /51, 13/ евро, следва да бъде потвърдено.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, предл. 1 АПК, вр. чл. 63в ЗАНН, Административен съд София – град, XXIV-ти касационен състав

Р Е Ш И :

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1360 / 19.04.2026 г. на СРС, 115-ти състав, по АНД № 321/26 на СРС.

Решението е окончателно.